

[Gert Petersen]

Det er godt, at regeringen endelig er begyndt at interessere sig for rentebyrden, ikke blot for lønomkostningsproblemet, som man jo har været næsten sygeligt optaget af. Ifølge selveste Industrirådet steg lønomkostningerne sidste år 11 pct., men kapitalomkostningerne steg 33 pct. Det er rentebyrden, det er rentens højde, der avler nedgang og virksomhedslukninger. Derfor er det længe indgået i socialistisk folkepartis kriseprogram, at erhvervsudviklingen måtte styres gennem en selektiv – eller, som det hedder på dansk, en målrettet – rente- og kreditpolitik. Altså lave rentesatser, billigere kreditter derhen, hvor det virkelig gavner beskæftigelsen, dvs. styret ud fra samfundets behov og ikke ud fra usigten til det størst mulige afkast. Midlerne hertil kan skaffes, det ved regeringen, det ved vi også. Der er reelle muligheder for at gennemføre en samfundsstyret kapitaltilførsel ved hjælp af indeksslån.

Men har regeringen den fornødne vilje og dristighed til for alvor at bryde med markedsmekanismen? Det ved vi ikke noget om. Hvis den ikke har det, så hjælper hele operationen ingen verdens ting, og man må imødesee endnu større arbejdsløshedstal i de kommende år. Det ville i så fald ikke være de internationale konjunkturers skyld, for der kan gøres noget herhjemme, hvis regeringen holder op med at dalre, hvis den holder op med at danse efter den melodi, som slås an af de borgerlige partier. En politik, der bygger på lønarbejdernes betingelser, kan vende udviklingen. Det er regeringen, der har ansvaret for, om den vil tage initiativet til en sådan politik. Vi mener, der er kommet nogle ansatser, som kunne udnyttes, men tør man bruge dem? Det ved vi ikke. Vi ved ikke, om regeringen har dristigheden og viljen. Men det får vi vel afsløret her i løbet af den nærmest kommende tid.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.30.

Mødet udsat kl. 11.52

Mødet genoptaget kl. 13.30

Forhandlingen genoptoges.

Niels Helveg Petersen (RV):

Der var jo ikke meget, der fandt nåde for hr. Ellemann-Jensens øjne; i den tale, han holdt her tidligere på dagen, kunne jeg ikke opfatte andet end kritik i endeløse baner.

Selv ikke et område, hvor hr. Ellemann-Jensen og hans parti har haft medansvaret, nemlig forsvarsområdet, fandt jo egentlig nåde i hr. Ellemann-Jensens tale. Selv forsvarsforliget blev kritiseret: det var helt utilstrækkeligt, hvad der her var besluttet, udgiftsforøgelserne skulle have været meget større, måtte man forstå. Dette evindelige krav om at sætte forsvarsudgifterne i vejret er et af venstres mest originale bidrag til at bremse væksten i de offentlige udgifter.

Siden vi var samlet sidst, i juni måned, er forsvarsforliget indgået, og set fra et radikalt synspunkt er det værste ved forsvarsforliget ikke engang, at forsvarsudgifterne nu stiger 3 år i træk. Heller ikke, at den pris- og lønregulering, der findes for forsvaret, er den gunstigste, der kendes. Ikke engang heller, at man nu altså øser flere penge i en forældet struktur, hvor der er et, kan man sige, indbygget gab mellem styrkemål og økonomi.

Det værste ved forsvarsforliget er, at det giver et forkert signal til omverdenen på et forkert tidspunkt. Vi kommer til at tælle med på den forkerte side i den diskussion om de europæiske forsvarsanliggender, der foregår i Europa. I forvejen er Europa det mest våbenspækkede område i verden. Vi tæller nu blandt dem, der ønsker at udstyre Europa med flere våben, med endnu flere ødelæggelsesmidler. Vi burde i stedet selvfølgelig slutte os til de kræfter, der modarbejder oprustningen, og som på det seneste har fået betydelig større magt.

Jeg siger det ud fra den opfattelse, at det militært set er aldeles og totalt uden betydning, om vi i Danmark bruger 300-400 mill. kr. mere eller mindre på vort forsvar. Men politisk er det ikke ligegyldigt, om vi øger udgifterne eller sætter dem i stå, som regeringens første oplæg gik ud på.

Det er det, der for os er det egentlige kritikpunkt i det forsvarsforlig, der er indgået. Vi vil under ingen omstændigheder være med til at dække de øgede udgifter til forsvarsforliget. Socialdemokratiet, venstre, de konservative, CD, kristeligt folkeparti og fremskridtspartiet, hvis de stemmer for forli-